

Mecz bokserski [Polska — Szwecja w Poznaniu]. W dniu 4 b. m. odbyły się w Poznaniu zawody pięcioboju międzynarodowego pomiędzy drużyną z Szwecji i drużyną Polski. Na zdjęciu naszym widzimy członków obu drużyn na ringu przed stoczeniem walki. Na prawem skrzydle kierownik drużyny szwedzkiej Soederland.

rzadkie okazy niemieckiej sztuki złotociecznej.

(X) 22 miliony bezrobotnych na całym świecie. Międzynarodowe Biuro Pracy stwierdziło na podstawie obliczeń, iż ośmiolecia cyfra bezrobotnych na całym świecie wynosi obecnie 22 milj. osób obojga płci. Pierwsze miejsce zajmują pod tym względem Stany Zjednoczone z 11,4 milj. bezrobotnych, drugie — Niemcy z 5,3 milj., trzecie — W. Brytania z 3 milijonami. Francja posiada tylko 300.000 bezrobotnych, Czechosłowacja — około 500 tysięcy, Mała Austria zaś — 266.000.

Kinematografia katolicka
Pierwszą próbą użycia filmu do celów katolickich było przygotowanie przed 10-ciu laty obrazu o kanonizacji św. Joanny d'Arc. Właściwym jednak momentem powstania katolickiej kinematografii jest założenie w Paryżu katolickiego Międzynarodowego Komitetu Kinematograficznego, na którego czele stanął dr. Ernst z Monachium. Po kongresie wspomnianej organizacji w r. 1928, gdzie opracowano normy praktycznej współpracy katolików w dziedzinie kinematografii, powstały w wielu krajach organizacje lokalne, a jednocześnie pisma specjalnie poświęcone kinematografii katolickiej, wśród nich na naczelnym miejscu włoskie „Rivista del cinematografo”, szwajcarskie „Le bon cinema” i paryskie „Le fascinateur”, wydawane przez sekcję kinematograficzną znanej organizacji „Bonne Presse”. Elementy zgrupowane koło tego ostatniego pisma zajęły się również realizacją wielu filmów wychowawczo-religijnych, zarówno na aparaty normalne jak i popularne Pathe-Ba by, aby udostępnić ich wyświetlanie na wet w niezamożnych parafach.

W roku 1931 powstały „Leo-film” w Monachium, gdzie wyprodukowano „Św. Elżbietę”, oraz „Le film Catholique” w Paryżu, znajdujący się pod protektorem kardynała Verdier, który przyjął 12 filmów o sakramentach i Ofierze Mszy św. Oprócz tych prac bezpośrednio kontrolowanych przez władze religijne, zanotować należy wiele filmów, powstałych z inicjatywy prywatnej we Włoszech, Francji, Anglii („The Universe” londyński).

Wreszcie wspomnieć należy o pracach prowadzonych na tem polu przez misjonarzy.

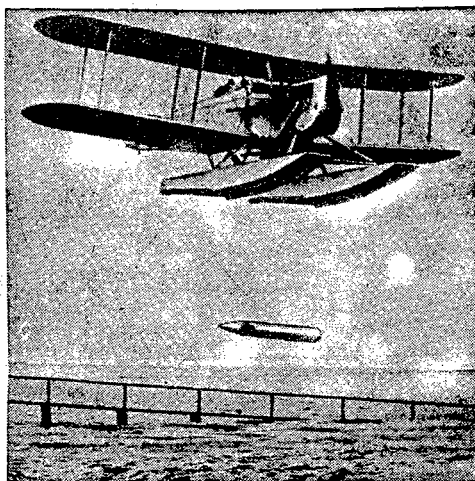
Ze świata.

(X) Kiedy będzie przewyżniony kryzys? W miesięczniku niemieckim „Nauka i postęp” (Wissen und Fortschritt) czytamy następujące uwagi na temat zakończenia kryzysu: „Biorąc pod uwagę czas trwania kryzysów z lat dawniejszych, stwierdzamy, iż kryzys z r. 1884 trwał 20 miesięcy, z r. 1893 — 28 miesięcy, z r. 1907 — 11 miesięcy, z r. 1914 — 7 miesięcy, z r. 1921 — 13 miesięcy, z r. 1929 trwa dotychczas — 23 miesiące. Stąd wypływa wniosek, iż koniec kryzysu obecnego jest bliższy, niż nam się wydaje”. Oby ten obrachunek statystyczny okazał się prawdziwym w rzeczywistości!

(X) Wielka kradzież w muzeum. W muzeum miejskim w Zittau (po łożycu Zita), w Saksonii dokonano jednej z ubiegłych nocy kradzieży przedmiotów muzealnych wprost bezcennych. Złodziejom wpadło w ręce, między innymi, 6 zegarków z 17-go, 18-go i 19-go wieku; ze srebra i złota z tarczami emaljanowanymi, dwie wielkie złote monstrancje wysadzone diamentami i złoty kielich kościelny z pokrywą.

Pozaatem wtamywacze zabrali liczne klejnoty złote: łańcuchy, bransolety, brosze, kolczyki i t. d., stanowiące bardzo

W angielskich warsztatach lotniczych w Chatam ukończono budowę hydroplanów bombowych wojennych, które mogą wznieść się w górę i powrócić do wody i opuszczać na wodę; przeznaczane są one do dalekich wypraw morskich. Każdy z tych samolotów leci z szybkością 250-ku kilometrów na godzinę i zabiera na swój pokład kilka torped czyli wybuchających pocisków podwodnych. Na ilustracji widzimy, jak jeden z wspomnianych hydroplanów w czasie ćwiczeń wyrzuca torpedę. Ten rodzaj przygotowania i ćwiczenia odbywają się w okresie, kiedy w Genewie radzą nad „rozbrojeniem”

Wielkie prawa zastroszone.

SKANDER (Stefanja Kanakowa).

PRZEGRANY ZAKŁAD

11.

— Proszę mi wierzyć, że od tygodnia szukam sposobności spotkania pani.

— Maria uśmiechnęła się lekko.

— W jaki sposób...? — zapytała.

— Ach! Chodzę, jak student ulicami, w nadziei zobaczenia pani. Niech się pani nie śmieje, ale sam nie wiem, co się dzieje ze mną — mówił z żarem.

— Maria zwróciła głowę ku Drojewskiemu i spojrzała nań wzrokiem napoty zdziwionym, napoty radosnym.

— Naprawdę? — rzuciła, niby niedowierzająco, podczas, gdy dusza jej śpiewała hymn radosny.

— Oczywiście. Dlatego ośmieliłem się prosić pani o wyznaczenie godziny i miejsca, gdzie moglibyśmy się zobaczyć.

— Koniecznie?

— Więcej niż koniecznie — odezwał się głosem, w którym Maria wyczuła gorącą prośbę.

— No... jeśli pan tak bardzo pragnie to... chyba jutro o piątej w parku Łazienkowskim, obok pałacyku.

— Dziękuję z całego serca — rzekł, tonem człowieka szczęśliwego, obejmując Marię płomiennym wzrokiem.

Nazajutrz godzinę wcześniej czekał już w parku, siedząc na ławce, wpatrzony w lśniącą taflę sadzawki.

Gdy zdaleka ujrzał nareszcie smukłą, wiotką postać Marij, zerwał się z błyskiem nieukrywanej radości i pobiegł naprzeciw. Maria również sportrządną rotmistrza. Gdy stanął przed nią, złote iskry zalśniły w jej oczach, a na twarzy odbiła się

cała jej miłość. On zaś całując drogie ręce patrzył na nią płomiennym wzrokiem.

— Taki jestem szczęśliwy, że panią widzę — odezwał się, po chwili.

Wypełniona całą promiennym uczuciem spojrzała nań czarem swoich oczu i zagadnęła.

— Tak? Czy myślał pan, że nie przyjdę?

— Tak i nie, W każdym razie nie byłem tego pewny.

— Dlaczego?

— Czy ja wiem? Kobiety są tak nieobliczalne.

— Ej może nie to... tylko nie przypuszczał pan, że przyjdę na schadzkę. Prawda?

— Wie pani, że nie przyszło mi na myśl nazwać to schadzką.

— A jednak tak jest i ja sama się dziwię, że tak łatwo zgodziłem się na nią, bo zasadniczo nie jestem zwolenniczką schadzek. Ażby jednak pokazać panu, że nie jest mojem zwyczajem wprowadzać kogoś w błąd, przeto... przyszedłem.

— Pierwszy i ostatni raz?

— Myślę, że tak.

— Wniosek, że nigdy nie przyjdzie pani do parku... dla mnie.

— Prawdopodobnie — odpowiedziała z uśmiechem.

— Tembardziej, jestem bardzo wdzięczny, że raczyła pani dla mnie zrobić wyłom w swoich zasadach.

— A wie pan dlaczego?... Bo i ja chciałam pana zobaczyć.

Na zakłopotanej twarzy rotmistrza zajaśniał szczęśliwy uśmiech.

— Pani nawet nie zdaje sobie sprawy, czem są dla mnie te słowa — wyrzekł.

Powoli doszł do ławki i usiadł.

Drojewski przypatrywał się Marij z lubością. Wydała mu się taka młoda. Jej drobna twarzyczkę zdobiła świeżość nieletniej dziewczyny. Jakże

kochał tę nieznajomą, o której nie wiedział więcej, ponad to, że mieszka w Warszawie i jest na utrzymaniu wuja. Zresztą, nic go to nie obchodziło. Czuł tylko, że ta kobieta opręda mu duszę czerwona białnią i że kochać ją jest jego przeznaczeniem.

A Marija?

Marij się zdało, że została nagle ogarnięta tajemnicą miłości, która spadła na jej duszę, jak tchnienie nieziane, a pełne słodkiej rozkoszy. Zaczęła się w myśli wspomnienia ubiegłych, smutnych lat. Życie jej począł się na nowo i ukazywało w najpiękniejszej swej szacie. Miłość wypełniła całą istotę Marij, a ona oddawała się jej z ufnością. Była to ufność dziecka do matki. Nie wyobrażała sobie, by mogło być inaczej, gdyż była pewna miłości Ryszarda. Czytała tę miłość w jego oczach i nie przyszło jej nawet na myśl, by to miało być z jego strony chwilowym szaleem, przelotnym uczuciem. Posiadała niezachwiane przekonanie, że oto nareszcie zjawil się człowiek, który żył na to, aby należeć do niej tak, jak ona do niego.

Drojewski zaczął opowiadać Marij o swoim życiu. Ojciec umarł przed laty; miał tylko matkę, z którą mieszkał w wili pod Warszawą. Ta willa była jedynym majątkiem jaki posiadał. W dzieciństwie stracił braci i siostry a matka po stracie dzieci i męża przeniosła na niego miłość, całego serca. Przeszedł wojnę światową na froncie rosyjskim. Ufny w szczęśliwą swą gwiazdę, która go uchroniła przed śmiercią, zagladając mu często w oczy; a teraz, gdy poznał Marię, życie jego nabrało większej wartości. Sam nie wiedział, kiedy w gorących słowach wyznał jej swoją miłość, ale czuł, że nie może dłużej milczeć. Już przed tygodniem przy kopalni o mało, że jej tego nie powiedział. Sam nie wie co mu się stało. Spadło to na niego tak gwałtownie i objęło płomiennem całą jego istotę. Widzi w jej oczach niezwykłą sympatię dla siebie więc ma nadzieję, że zamieni się ona w miłość. (D. c. n.).

Reklama jest dzwignią przemysłu i handlu kto chce więc pozyskać jak najliczniejszą klientelę, niech się ogłasza w „Gościu Częstochowskim” najpoczytniejszym miejscowym organie pras — Największy nakład — Najtańsze pismo — Największy format! — Dział drobnych ogłoszeń poczynając od 1 zł 30 groszy — Ceny pręknieraty i ogłoszeń na 1 kol

Każda nowa podwyżka taryf obowiązuje wszystkim już przyjęte ogłoszenia od dnia zmiany cen bez uprzedniego zawiadomienia — Na zasadzie uchwał Zjazdu Związku Prasy Prowinclonalnej wszystkie komunikaty instytucji prywatnych i społecznych, podlegają opłacie. — Do numerów świątecznych i niedzielnich podane w interesie klienteli aby wszelkie ogłoszenia i komunikaty były nadawane w przeddzień do godziny 10-jej rano.

Omyłki w ogłoszeniach nie upoważniają do żądania zwrotu gotówki i nie obowiązują Administrację do bezpłatnego powtórzenia ogłoszenia, o ile treść i sens nie zostały wypoznane. — Za terminowe zamieszczenie ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Zastrzeżenie miejsca bywa uwzględnione o tyle, o ile zorzwałają na to względy techniczne. Nie przyjmujemy się odpowiedzialności za omyłki powstałe przez nadanie tekstu telef.

Redaktor i Wydawca F. D. WILKOSZEWSKI.

Odbito na maszynie rotacyjnej we własnych zakładach drukarskich „Gościa Częstochowskiego”.